

Cơn sốt mùa xuân

Robert Oberfirst

Peter Allen cảm thấy không thể ngồi lại trong căn phòng của mình thêm một phút nào nữa. Không khí của một ngày mùa xuân tuyệt đẹp đem lại cho anh những cảm xúc kỳ lạ, khiến anh không thể tự chủ được nữa. Những tia nắng mặt trời rực rỡ tràn qua cửa sổ của văn phòng và kéo anh bước ra ngoài cửa, bỏ qua mọi công việc. Anh cầm lấy chiếc mũ và đi ra, làm cho cô thư ký ngỡ ngàng băn khoăn không hiểu có chuyện gì.

Peter cứ đi mãi tới khi anh trông thấy công viên giải trí Highland. Anh biết rất rõ công viên này, nơi lần đầu tiên trong đời anh đã khám phá ra vị ngọt của tình yêu và anh đã không bao giờ có thể quên được, mặc dù chuyện xảy ra đã hơn hai mươi năm năm trước. Bây giờ, anh đã là một người đàn ông có gia đình, một người vợ, một cậu con trai 12 tuổi mà anh rất đỗi yêu thương. Nhưng... lúc này đang độ xuân sang và anh cảm thấy mình được tự do đón nhận những làn gió xuân kia lùa vào lòng, cái cảm giác rất quen thuộc đối với anh khi còn ở độ tuổi hai mươi, khi mà anh luôn nghĩ rằng mình có thể ôm gọn cả thế giới này vào đôi tay của mình. Trong công viên khá đông người, dường như họ cũng đang tận hưởng nắng xuân và đón chờ kỳ nghỉ cuối tuần, cứ như thể là một cuộc sống mới đang mở ra cho họ. Peter lách qua đám đông và từ trong một nơi sâu thẳm, chính anh cũng mong muốn một điều gì đó xảy đến với mình, một điều gì đó mới mẻ và hoàn toàn khác với cuộc sống thường nhật. Anh nghĩ tới người vợ, giờ này chắc có lẽ đang ngồi trước hiên nhà với bộ kim đan và cuộn len dài bất tận. Anh lại nghĩ tới Billy, hẳn đang chơi đồ chơi hay bận rộn với chiếc xe đạp của nó. Nếu như ở nhà lúc này, anh hẳn đang loay hoay với những khóm hoa ngoài vườn, hay đang sửa chữa thứ gì đó. Và như thế anh thấy mình giống hệt ông hàng xóm cạnh nhà: cũng bận rộn, ổn định, và luôn phụ thuộc. Nhưng lúc này đây anh không thấy thích những thứ đó, tính ưa phiêu lưu trở dậy trong anh, nó nổi loạn chống lại tất cả những gì hàng ngày vẫn diễn ra đều đều.

Peter dừng chân trước quầy bắn súng có thưởng và thấy một người đàn ông đang bắn hạ những con vịt, con chim nhựa màu trắng. Người hướng dẫn quay sang Peter và nói: “Nào ! xin mời quý ông! Hãy thử vận may của mình đi, hay xem giải thưởng đây: quả là rất xứng đáng tặng cho bạn gái của ông, chỉ cần mười xu thôi, vâng, chỉ mười xu cho mười phát bắn. Thế nào ông bạn?” Peter cười: “Ồ, người anh em, tôi sẽ thử xem!” Anh nhắc khẩu súng lên và ngắm vào các con vịt đang di động rồi kéo cò rất nhanh, liên tiếp bắn hết loạt. Kết quả là anh giành được giải thưởng là một con búp bê rất lớn. Peter đi tiếp trong công viên, một lúc sau anh chợt trông thấy một phụ nữ trẻ và liền ôm con búp bê tiến về phía cô ta. “Ồ! Xin lỗi cô, tôi phiền cô một chút... tôi thấy trông mình thật là buồn cười khi cầm con búp bê này đi theo, cô làm ơn cầm nó hộ tôi được không? Dù sao nó cũng cần có ai đó chăm sóc.” Cô gái ngạc nhiên và mỉm cười: “Nó làm ông lúng túng sao? Thôi được, cứ để tôi cầm cho!” Cô gái nhận con búp bê và cảm ơn Peter: “Trông nó thật khá khinh! Ông lấy nó ở đâu vậy?” – “À, tôi nhận được nó ở quầy bắn súng đằng kia” Peter trả lời và gần như hoàn toàn vô tình, anh đi bên cô gái dọc theo con đường xuyên qua công viên. Họ bắt đầu nói chuyện với nhau về đủ mọi thứ. Cô gái giới thiệu tên mình là Louise Shanen. Cô đoán anh chỉ khoảng 33 tuổi, nghĩa là trẻ hơn tuổi thực của anh tới hơn 12 tuổi. Điều này làm cho Peter vốn đã bắt đầu tin rằng tuổi trẻ của mình đã vụt trôi qua, nay dường như lại trở về, như thể những tháng ngày trẻ trung và tự do lại đến, khi anh nói và cười vui vẻ với người con gái có mái tóc đen và cặp mắt xanh biếc này. Tuy nhiên, anh cũng biết rằng sẽ chẳng có gì đi xa hơn nữa với nàng, bởi vì anh không thể quên được mình là người đàn ông đã có gia đình, có những trách nhiệm nhất định và đặc biệt có một cậu con trai rất yêu quý anh, trông cậy vào anh. Nhưng thật lạ, anh không thể nào dừng lại ngay lúc này được. “Chúng ta cùng lên đu quay điện đi! Em có thích không?” - Peter hỏi nàng. Khuôn mặt nàng ngược lên và anh thấy rõ sự háo hức trong cặp mắt nàng. Bất giác anh cảm thấy thèm được vuốt ve đôi má mịn màng của nàng... “Ồ ! Có chứ ! Nhanh lên anh!” Nàng đồng ý và họ lập tức leo lên chiếc đu, nàng ngồi sát vào anh và

chiếc đu khổng lồ từ từ bay lên trời. Anh cảm thấy những ngón tay của nàng nắm lấy bàn tay anh và một cảm giác rạo rực trào lên trong anh. Thế giới xung quanh anh dường như hoàn toàn mới mẻ và mới sống động làm sao!

Sau khi chơi đu, họ thuê một chiếc thuyền máy phóng quanh chiếc hồ nhân tạo, rồi lại trèo lên đoàn tàu chạy điện trong công viên. Sau cùng họ đi ăn kem và bánh ngọt. Lúc đó, dàn nhạc giao hưởng bắt đầu chơi và thật hay là công viên cũng có một sân nhảy. Peter tìm lại được chính mình: một người khiêu vũ tuyệt vời và trong lúc nhảy anh không còn nhớ đến thứ gì cả, không có vợ anh, không có cậu con trai, không có gì hết. Anh như trở lại tuổi hai mươi một lần nữa, và lần này cô bạn gái có cặp mắt xanh đang ở bên anh là một người hoàn toàn xa lạ, nhưng thật là đáng yêu và gần như đã là người yêu của anh. Louise nói: “Em bán khoản không biết tại sao, nhưng rõ ràng là ở bên anh thật là tuyệt, anh... dường như khác tất cả những người khác, anh có vẻ hiểu biết mọi thứ trên đời này... Anh sống ở đâu? Tại sao em chưa bao giờ gặp anh trước đây nhỉ? Giá như... Ừm!... Em muốn nói rằng... anh có nghĩ bọn mình thật hợp nhau không?” “Em hoàn toàn đúng! Louise”. “Chúng mình nhảy nữa nhé! Peter!” – Nàng gọi tên anh cứ như thể nàng đã thực sự là người yêu của anh, cứ như thể là anh đã thực sự thuộc về nàng. “Peter! Anh có nghĩ rằng chúng mình sẽ còn gặp lại nhau không?” Louise nép sát vào anh hơn: “Sẽ sớm gặp lại nhau chứ?” Peter không còn tin ở bản thân mình nữa, anh cố lấy lại bình tĩnh, cuối cùng anh nói: “Điều đó dễ thôi, hãy cho anh số điện thoại của em và anh sẽ gọi lại.” Nàng đọc cho anh số điện và ngày hôm đó trôi qua thực sự tuyệt đẹp. Anh đưa nàng về nhà bằng xe của mình và mặc dầu có lẽ nàng muốn, Peter hoàn toàn không tìm cách hôn nàng, anh thậm chí cũng không đòi được vào nhà.

Ngày hôm sau, Peter quay lại bàn làm việc nhưng tâm trí anh đã ở nơi khác, anh không thể thôi không nghĩ tới cô gái có cặp mắt xanh. Louise thực sự đã chấp nhận anh là tình nhân của mình. Trong mắt nàng, anh không phải là một người đang ông đứng tuổi đã có gia đình. Hơn nữa, anh đã có số điện thoại của nàng trong cuốn sổ tay. Cả một ngày họ có với nhau trong công viên không nhất thiết phải trở thành một kỷ niệm, nó có thể được tái hiện một cách sống động. Chỉ cần một cú điện thoại, họ sẽ lại có những ngày khác thậm chí thú vị hơn, ngọt ngào hơn và ý nghĩa hơn... Nhưng anh như chợt tỉnh lại và nhìn vào đồng giấy tờ, thư tín chưa được trả lời xếp bệ bộn trên bàn. Sau hết, anh vẫn là người đàn ông đã có gia đình, anh yêu vợ anh biết chừng nào, nếu chẳng may có điều gì xảy ra với cuộc hôn nhân này, anh biết rằng anh sẽ không thể nào chịu đựng nổi. Và đó chính là điều thực sự là tất cả đối với anh. Peter rời khỏi ghế, đi về phía khung cửa sổ rộng mở và nhìn ra bầu trời tháng tư ngoài kia. Đứng đó, nhìn trần trần xuống dòng người dưới phố, anh chợt hiểu ra rằng anh đang mắc phải một trong những căn bệnh cổ xưa nhất của loài người – căn bệnh thường đến vào những độ xuân sang. Anh nhớ là đã mắc phải nó vào một mùa xuân xa xưa và chỉ lần đó – người con gái đó mới không chỉ là giấc mơ ban ngày của anh, và căn bệnh đi tới giai đoạn chót của nó.

Nhưng Louise hẳn là đang đợi, ngay cả lúc này nàng chắc cũng đang nóng lòng chờ cú điện thoại của anh. Anh có thể hình dung ra vẻ sốt ruột của nàng, những người trẻ tuổi vẫn thường thiếu kiên nhẫn như thế. Nàng đã nói thật rõ ràng rằng họ phải gặp lại nhau bởi vì họ có biết bao nhiêu điểm chung...

Peter quay lại bàn làm việc, anh ngồi xuống đầy quả quyết như thể người đàn ông trong anh đã định hình vững chắc, anh rút ra cuốn sổ nhỏ và đặt nó lên bàn, giờ đúng trang có ghi số điện thoại của Louise. Anh nhắc ống nghe lên, những ngón tay như cứng lại, chân tĩnh một chút rồi bắt đầu quay số... dừng một lúc rồi lại quay nốt. Một giọng nói vang lên, ngay lập tức anh nhận ra Louise: “A lô! Ai đây ạ? A lô ? ... ?” Anh lắng nghe, điều đó thật là đau đốn, vô cùng đau đốn; anh gần như muốn quy xuống, nhưng rồi anh đặt ống nghe trở lại, hít một hơi thật sâu rồi rất nhanh lại nhắc ống nghe lên và quay số, lần này anh nói:

- Con đây à Billy?

- À ! Con vừa ở trường về !
  - Nói với mẹ là hôm nay ba sẽ về sớm, còn con Bill – hãy lấy dụng cụ ra chuẩn bị sẵn đi, về nhà ba con mình sẽ trông thử những khóm hoa hồng mà họ vừa quảng cáo...
-

Người dịch: Kỵ Linh. Nguyên tác: Spring fever. Dịch từ tập truyện “American best short stories” – Voice of America.